

Arrest

nr. 196 082 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mirza Aliabad, Surkhrod, Nangharhar. Uw vader zou gewerkt hebben in de bibliotheek van de meisjesafdeling van een school in Amir khel. Uw broer die gestudeerd had, zou in het verleden voor het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation" gewerkt hebben. Naderhand zou hij voor het Ministerie van Onderwijs gewerkt hebben. Omwille van hun werk zouden ze beiden mondeling bedreigd zijn door de Taliban. Ze zouden een dreigbrief ontvangen hebben. Uw vader en broer zouden op 07/03/1394

(28/05/2015) voor boodschappen naar Jalalabad gegaan zijn. Op de terugweg zou uw vader vermoord zijn door de Taliban en uw broer zou verdwenen zijn. Tijdens de begrafenis van uw vader zou u publiekelijk wraak gezworen hebben. U zou naar uw oom in Amir khel vertrokken zijn, waar u nog eens anderhalve maand verbleef vooraleer u naar Europa vertrok over land. Op 03/09/2015 diende u een asielaanvraag in België in. U beweerde minderjarig te zijn.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende stukken neer: een taskara, een dreigbrief van de taliban, werkdocumenten van uw vader en uw broer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst beweerde u bij uw asielaanvraag minderjarig te zijn. Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 28/09/2015 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20.6 , met een standaarddeviatie van een tweetal jaar, een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. Tijdens uw gehoor voor het CGVS houdt u vol minderjarig te zijn. U legt ter ondersteuning van deze bewering een taskara of identiteitsstuk neer. Echter uit toegevoegde informatie blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk vervalsbaar zijn in Afghanistan, zodat dit stuk onvoldoende is om bovenstaande vaststellingen i.v.m. uw beweerde leeftijd in een ander daglicht te plaatsen. Dat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw leeftijd, heeft een negatieve invloed op de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede dient te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas dat gekenmerkt wordt door tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen.

Zo beweerde u dat uw broer en uw vader omwille van hun werk door de Taliban vermoord en/ ontvoerd werden. Vooreerst legde u geen eenvormige of geloofwaardige verklaringen af over het werk van uw broer. Bij uw intakegesprek als minderjarige beweerde u dat uw broer voor het Ministerie van Onderwijs werkte, voor de DVZ werkte hij voor het Ministerie van Onderwijs en het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor het CGVS zou hij voor het Ministerie van Onderwijs, het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation" gewerkt hebben (fiche minderjarigen, dvz vragenlijst punt 3.5, gehoorverslag CGVS p. 11). U kon dan ook niet verduidelijken welk van de jobs van uw broer een doorn in het oog van de Taliban was. U legde verschillende documenten voor die dienden aan te tonen dat uw broer werkzaam was voor het Ministerie van Onderwijs, het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation". Echter kon u vooreerst niet aantonen dat de man die vermeld staat in deze documenten daadwerkelijk uw broer zou zijn. U gevraagd achter de inhoud van het werk van uw broer voor al deze organisaties diende het antwoord schuldig te blijven. U gevraagd naar de inhoud van alle documenten die u neerlegde, kon hier niet op antwoorden. U gevraagd naar activiteiten of projecten georganiseerd door het "Swedisch Committee for Afghanistan" kon geen enkel voorbeeld geven. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw broer deze jobs uitoefende, laat staan dat hij hierdoor vermoord werd. Gezien deze zogenaamde functies van uw familieleden essentieel zouden zijn in de reden van uw vertrek uit Afghanistan, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat u coherent bent hierover én dat u deze functies toch meer kan toelichten.

Verder legde u over de omstandigheden van de dood van uw vader tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij uw intake gesprek dat uw vader thuis door de Taliban gedood werd. U en uw broer Z. R. konden ontkomen naar jullie oom. Deze zou jullie vlucht naar het buitenland geregeld hebben, waarna uw broer verdwenen zou zijn (fiche minderjarigen). Voor de DVZ liet u eerst optekenen dat zowel uw vader als uw broer vermoord werden. Even later veranderde u deze verklaring: uw vader en broer zouden samen boodschappen zijn gaan doen en onderweg werd uw vader vermoord en uw broer zou verdwenen zijn (DVZ vragenlijst punt 3.5). Deze laatste versie van uw verklaringen legde u ook af voor het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 12). U geconfronteerd met de eerste versie van uw relaas die

volledig tegenstrijdig was aan uw laatste versie, ontkende simpelweg dit ooit gezegd te hebben. Dit is gezien de ernst van de tegenstrijdigheid onvoldoende als verklaring. U beweerde dat de autoriteiten op de hoogte waren van de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer, maar u kon geen enkele attest neerleggen dat uw verklaringen zou ondersteunen. De kern van uw relaas, zijnde de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Voorts beweerde u dat de Taliban u wilde vermoorden daar u tijdens de begrafenis van uw vader wraak gezworen had (gehoorverslag CGVS p. 13). Hier staat tegenover dat u voor de DVZ liet noteren dat de Taliban u zocht daar ze u wilden rekruteren wat toch iets heel anders is dan u te willen doden (DVZ vragenlijst punt 3.5). Deze vaststellingen ondermijnen uw persoonlijke vrees volledig.

Daarnaast legde u ook over andere elementen van uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij uw intakegesprek dat uw familie twee dreigbrieven ontvangen zou hebben; voor het CGVS beweerde u dan weer dat het maar één brief was (gehoorverslag CGVS p. 9, fiche minderjarigen). U gevraagd welke datum op deze neergelegde dreigbrief voorkomt, beweerde dat er 01/03/1394 op zou staan, zijnde een datum in de Perzische kalender. Volgens de tolk zou de genoteerde datum echter 02/08/1436 zijn, een datum in de Arabische kalender. Dat u dit niet zou hebben gemerkt komt bevreemdend over en wijst op een verregaande disinteresse die het geloof in uw ingeroepen vrees ondermijnt. Ook dient er op te worden gewezen dat het geloof in de authenticiteit van deze brief wordt ondermijnd door de toegevoegde informatie die verwijst naar vervalste documenten in Afghanistan. Voorts beweerde u uw dorp in de vierde maand van 1394 verlaten te hebben. Gevraagd naar de naam van deze maand volgens de Afgaanse kalender beweerde u eerst verkeerdelijk Assad, waarna u dit wijzigde naar Saratan. Echter blijkt later uit uw relaas dat u reeds enkele dagen na de dood van uw vader op 07/03/1394 naar het dorp van uw ging, waardoor u uw dorp al in de derde maand verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U zou nog anderhalve maand in het dorp van uw oom verbleven hebben. Echter voor de DVZ liet u noteren dat u 18 tot 20 dagen na de dood van uw vader en de gelijktijdige verdwijning van uw broer vertrokken bent (gehoorverslag CGVS p. 13-14, DVZ vragenlijst punt 3.5). Gezien de hoeveelheid van tegenstrijdigheden kon u na een tijdje enkel nog opmerken dat veel van uw verklaringen blijkbaar verkeerd genoteerd waren, zonder dat u hierbij verder een afdoende verklaring voor gaf. Wat betreft uw reisroute tenslotte verklaarde u voor het CGVS dat u van Afghanistan naar Iran reisde. Tijdens uw intakegesprek verklaarde u echter dat u van Afghanistan over Pakistan, naar Iran reisde; u haalde zelfs specifiek aan dat u twee dagen in de Pakistaanse stad Quetta verbleef (gehoorverslag CGVS p. 7, fiche minderjarigen). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen het geheel van uw verklaringen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op

een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn

gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Zo ook het dorp Amir Khel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met beryumbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel u probeert te verbergen dat u directe banden heeft met de stad Jalalabad, blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u deze stad veel beter kende dan u wil toegeven. Zo beweerde u bij aanvang

van uw gehoor dat hoewel u op een boogscheut van de stad Jalalabad gewoond zou hebben (de korte afstand wordt bevestigd door kaarten) u in uw hele leven slechts 2 tot 3 maal in de stad was en dit enkel om boodschappen te doen (gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor gaf u dan weer aan dat u minstens ook eens in de stad Jalalabad was voor een operatie in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS p. 14). Ook werd vastgesteld dat iedere maal u tijdens het gehoor spontaan sprak over "de stad" u verwees naar Jalalabad en niet naar de hoofdstad van uw district Surkhrod. U gevraagd om de route van uw huis naar Jalalabad te beschrijven, beweerde u er twee te kennen. U gevraagd om de gemakkelijkste route te beschrijven, gaf u hierop een uiterst gedetailleerde route die niet enkel uit meerdere plaatsnamen bestond, maar ook uit opvallende landmarks zoals het politiebureau, de lerarenopleiding, het ziekenhuis, het universitair ziekenhuis, de universiteit en een hotel (gehoorverslag CGVS p. 8). Voor iemand die deze route misschien maar twee maal in zijn leven aflegde verschaftte u dusdanig veel exacte details dat niet anders dan geconcludeerd kan worden dat u veel bekender bent met deze route dan u wil laten doorschijnen.

Voorts beweerde u dat uw oom en ook uw zus in het dorp Amir Khel zouden wonen. Dit dorp zou aan de overzijde van het kanaal op korte afstand van uw dorp liggen (gehoorverslag CGVS p. 8). U zou zelf gedurende verschillende jaren in dit dorp naar school gegaan zijn. Uw oom zou chauffeur zijn van het openbaar vervoer tussen Jalalabad en dit dorp. Tevens beweerde u dat uw vader gewerkt zou hebben op een school in Amir Khel. Dat hij wegens dit werk gedood werd, werd reeds ongeloofwaardig bevonden. Uit toegevoegde kaarten blijkt dat het dorp Amir Khel in de regio van het grootstedelijk gebied Jalalabad ligt en dus deel uitmaakt van de stad Jalalabad. U verklaarde dat u in het verleden reeds anderhalve maand bij uw oom in dit dorp verbleef. Niets staat u dan ook in de weg om bij uw terugkeer naar Afghanistan uw leven terug op te bouwen in Amir Khel, een dorp dat bij Jalalabad ligt en waar u verschillende familieleden heeft wonen en/of werken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."

Verzoeker past de verschillende elementen van de definitie van vluchteling toe op zijn situatie en voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de verkeerde veronderstellingen uitgaat. Zo herhaalt verzoeker dat hij voor zijn leven vreest aangezien hij in zijn land van herkomst wordt gevisieerd door de taliban omwille van het beroep van zijn vader en zijn broer. Nadat de taliban hen heeft vermoord en ontvoerd heeft verzoeker gezworen wraak te nemen op hen, waardoor hij gevaar loopt.

Wat betreft de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek waaruit is gebleken dat verzoeker niet minderjarig is, benadrukt verzoeker dat hij slechts de leeftijd voorhield die zijn ouders hem hebben meegedeeld en dat het concept "tijd" een minder belangrijke rol speelt in Afghanistan dan in de westerse cultuur, waartoe hij citeert uit UNHCR, *"Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems"* en een persartikel. Hij vervolgt nog dat hij te goeder trouw zijn leeftijd vermeld heeft die zijn ouders hem hebben meegegeven.

Aangaande het werk van zijn broer herhaalt verzoeker zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk dat zijn broer werkzaam was voor het Ministerie van Onderwijs, het *"Swedish Committee for Afghanistan"* en voor *"The Asia Foundation"*. Verzoeker stelt dat de problemen begonnen toen zijn broer bij het Ministerie voor Onderwijs werkte en dat hij er alles aan deed om diens werkzaamheden voor de buitenwereld verborgen te houden. Wat betreft de inhoud van de jobs van zijn broer beaamt verzoeker dat zijn broer hierover thuis niets vertelde omdat in hun dorp veel leden van de taliban woonden en hij zijn familie niet in gevaar wilde brengen door details te geven. Verzoeker weet wel dat zijn broer bij het Ministerie van Onderwijs werkte in de afdeling boekhouding/financiën.

Verzoeker wijst erop dat in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling een foutief antwoord moet zijn genoteerd op de vraag hoe zijn vader is omgekomen en herneemt zijn verklaringen van tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin hij verduidelijkt dat zijn vader overleden is toen hij samen met zijn broer boodschappen aan het doen was. Hij hekelt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds oordeelt dat documenten hoogst waarschijnlijk vals zijn aangezien ze van Afghanistan afkomstig zijn, doch anderzijds verzoeker verwijt dat hij niet in staat is om documenten voor te leggen. Verzoeker wijst erop dat dit aldus intern tegenstrijdig is. Voorts benadrukt hij dat hij tijdens de begrafenis van zijn vader wel degelijk gezworen heeft om wraak te zullen nemen op diegene die zijn vader hebben vermoord, waarna zijn leven in gevaar was aangezien de taliban het er niet zomaar bij zal laten. Verzoeker is er bovendien van overtuigd dat ze hem door zijn daden, eerst zullen rekruteren en vervolgens hem zullen vermoorden.

Voorts houdt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk voor dat hij gezegd zou hebben dat zijn familie twee dreigbrieven kreeg. Het is immers zo dat zij tweemaal werden bedreigd, waarbij zij eerst een mondelinge bedreiging ontvingen en de tweede maal een dreigbrief, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat ook de vraag van de datum verkeerd geïnterpreteerd moet zijn, hij ging er immers vanuit dat hij de datum van ontvangst van de dreigbrief diende aan te geven, hetgeen volgens verzoeker ook blijkt uit zijn verklaringen. Tot slot meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort door de bocht gaat door te argumenteren dat hij niet op de hoogte is van wat er in de dreigbrief staat.

Verzoeker vermeldt verder dat hij nooit heeft gezegd dat hij reeds vijftien of twintig dagen na de moord op zijn vader Afghanistan zou hebben verlaten en meent dan ook dat dit foutief genoteerd werd tijdens het eerste gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker herhaalt dat hij eerst anderhalve maand bij zijn oom in Amir Khel verbleef alvorens naar Europa te vluchten.

Verzoeker herhaalt dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen aangezien de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Verzoeker acht het opvallend dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden

beslissing volledig voorbij gaat aan de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection of Asylum-Seekers from Afghanistan* en de hierin uitvoerig uitgewerkte *"Potential Risk Profiles"*. Verzoeker stelt dat hij een risicoprofiel bezit als jongeman van *"fighting age"* en dat een persoon als hijzelf, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, die hiertoe citeert uit het rapport. Verzoeker meent tevens dat hij het risico loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd, doch dat dit op geen enkele manier wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.1.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*. Na een theoretische uiteenzetting van de betreffende wettelijke bepalingen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst uit Afghanistan, meer bepaald uit Mirza Aliabad, in de provincie Nangarhar. Verzoeker laakt evenwel het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij over een redelijk vluchtalternatief in de provinciale hoofdstad Jalalabad beschikt. Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij zich omwille van zijn problemen met de taliban niet veilig kan vestigen in Jalalabad, of zelfs enige andere plaats in Afghanistan. Daarnaast wijst verzoeker erop dat bij de beoordeling van een vestigingsalternatief ook sprake moet zijn van een veilige manier van reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, hetgeen *in casu* niet het geval is naar mening van verzoeker nu geweten is dat de veel gebruikte weg tussen Kabul-Jalalabad frequent het doelwit is van aanvallen en *kidnappingen*, die hiertoe verschillende persartikelen en rapporten aanhaalt. Vervolgens citeert verzoeker uit recente artikelen om de veiligheidssituatie in Afghanistan te illustreren en besluit dat het geweld op dit ogenblik danig grote proporties aanneemt waarbij burgerslachtoffers vallen dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict of dat er zich minstens een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad opdringt. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de situatie voor terugkeerders naar Afghanistan allerm minst eenvoudig is en hun situatie het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan. Bovendien worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst door oud-taliban militanten, die zich bij IS hebben aangesloten. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is van één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan en een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat hij voortdurend voor zijn leven zou vrezen, hetgeen *"allesbehalve in het belang van het kind [is]."* Verzoeker voert tevens aan dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemene gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet het risico op een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet eveneens hoog is nu de broodnodige humanitaire hulp immers zeer beperkt blijft. Het loutere feit dat zijn moeder in Jalalabad woont, is evenmin een garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad. Verzoeker besluit aldus dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 (stuk 3), *"UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems"* (stuk 4), Human Rights Watch, *"World Report 2017 – Afghanistan"* van 12 januari 2017 (stuk 5), *General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul* van European Country of Origin Information Network van 1 februari 2017 (stuk 6), het artikel *"Next stop Jalalabad; traveling on one of the world's most dangerous roads"* van The Diplomat van 13 december 2015 (stuk 7), het artikel *"Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say"* van Tolonews van 27 november 2015 (stuk 8), het artikel *"The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security"* van ISW van maart 2015 (stuk 9), de COI Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 14 december 2014 (stuk 10), het artikel *"Bomb Kills Two in Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral of Violence'"* van RFE/RL van 22 juni 2016 (stuk 11), het artikel *"Afghan bomber kills 12 police recruits near Jalalabad"* van BBC van 11 april 2016 (stuk 12), *"Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat"* van VN Veiligheidsraad van 31 mei 2016 (stuk 13), het artikel *"2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast"* van Khaama Press van 2 juli 2016 (stuk 14), het artikel *"Six civilians killed in bombing attack in east Afghanistan"* van PressTV van 31 oktober 2016 (stuk 15), het artikel *"Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad"* van First Post van 25 november 2016 (stuk 16), het

artikel "*Explosion in Jalalabad city, casualties feared*" van Khaama Press van 5 januari 2017 (stuk 17), het artikel "*The next refugee crisis: Afghanistan*" van NYTimes van 22 oktober 2015 (stuk 18) en het artikel "*Why Afghans don't know their ages*" van Newsweek van 30 november 2001 (stuk 19).

Op 13 oktober 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 20 oktober 2017 laat verzoekende partij aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe stavingstukken geworden: de oude taskara van verzoekers vader met beëdigde vertaling (stuk 20), verschillende foto's (stukken 21-23), de taskara van verzoekers broer met beëdigde vertaling (stuk 24), een bevestiging van de problemen van verzoeker door de dorpsoudsten met beëdigde vertaling (stuk 25), een CD-rom met beelden van het verloofsfeest van verzoekers broer (stuk 26) en een enveloppe TNT (stuk 27) en verschillende rapporten en artikelen omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad (stukken 28-32) (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen vermoord te worden door de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststellingen dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordoet op zich reeds zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt en (ii) er geen enkel geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielrelaas omdat het gekenmerkt wordt door tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, vermits (1) verzoeker geen eenvormige of geloofwaardige verklaringen aflegt over het werk van zijn broer en verzoeker niet kan aantonen dat de man vermeld in de documenten die hij neerlegt ter staving van de werkzaamheden van zijn broer daadwerkelijk zijn broer is, noch enige kennis heeft van de inhoud van deze documenten; (2) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van de dood van zijn vader; (3) verzoeker eerst verklaart dat hij door de taliban gezocht werd daar zij hem wilden rekruteren, daar waar hij later laat optekenen dat de taliban hem wilde vermoorden omdat hij tijdens de begrafenis van zijn vader wraak gezworen had, (4) verzoeker ook over het aantal dreigbrieven tegenstrijdige verklaringen aflegt en tevens een verkeerde datum aangeeft die vermeld zou zijn op de dreigbrief, waarbij diens verregaande desinteresse verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, (5) verzoeker de maand waarop hij zijn dorp zou hebben verlaten eerst verkeerdelijk benoemd, (6) hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het ogenblik dat hij zijn dorp zou hebben verlaten en (7) verzoeker eerst aangeeft van Afghanistan over Pakistan naar Iran te hebben gereisd, daar waar hij later naar voor schuift dat hij van Afghanistan naar Iran is gereisd.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 februari 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde problemen met de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte voordoet als minderjarige afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 28 september 2015 (administratief dossier, stuk 11) blijkt immers dat verzoeker op datum van 8 september 2015 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij slechts vasthoudt aan de leeftijd die zijn ouders hem hebben medegedeeld en onderstreept dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in de westerse cultuur, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat verzoeker twee tot vier jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat het concept tijd in de Afghaanse context een minder belangrijke rol speelt. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevolgd worden waar deze terecht opmerkt dat de door verzoeker neergelegde taskara niet van aard is om deze conclusie te wijzigen: *"(...) Tijdens uw gehoor voor het CGVS houdt u vol minderjarig te zijn. U legt ter ondersteuning van deze bewering een taskara of identiteitsstuk neer. Echter uit toegevoegde informatie blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk vervalsbaar zijn in Afghanistan, zodat dit stuk onvoldoende is om bovenstaande vaststellingen i.v.m. uw beweerde leeftijd in een ander daglicht te plaatsen."* Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en volhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op goede gronden dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering als zou hij vrezen te worden vermoord door de taliban.

Zo treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze pertinent overweegt dat verzoeker geen eenvormige of geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent het werk van zijn broer, wat nochtans de kern van zijn asielrelaas uitmaakt nu de zogenaamde functies van zijn vader en broer essentieel zouden zijn voor de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen: *"Zo beweerde u dat uw broer en uw vader omwille van hun werk door de Taliban vermoord en/ ontvoerd werden. Vooreerst legde u geen eenvormige of geloofwaardige verklaringen af over het werk van uw broer. Bij uw intakegesprek als minderjarige beweerde u dat uw broer voor het Ministerie van Onderwijs werkte, voor de DVZ werkte hij voor het Ministerie van Onderwijs en het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor het CGVS zou hij voor het Ministerie van Onderwijs, het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation" gewerkt hebben (fiche minderjarigen, dvz vragenlijst punt 3.5, gehoorverslag CGVS p. 11). U kon dan ook niet verduidelijken welk van de jobs van uw broer een doorn in het oog van de Taliban was. U legde verschillende documenten voor die dienden aan te tonen dat uw broer werkzaam was voor het Ministerie van Onderwijs, het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation". Echter kon u vooreerst niet aantonen dat de man die vermeld staat in deze documenten daadwerkelijk uw broer zou zijn. U gevraagd achter de inhoud van het werk van uw broer voor al deze organisaties diende het antwoord schuldig te blijven. U gevraagd naar de inhoud van alle documenten die u neerlegde, kon hier niet op antwoorden. U gevraagd naar activiteiten of projecten georganiseerd door het "Swedisch Committee for Afghanistan" kon geen enkel voorbeeld geven. Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw broer deze jobs uitoefende, laat staan dat hij hierdoor vermoord werd. Gezien deze zogenaamde functies van uw familieleden essentieel zouden zijn in de reden van uw vertrek uit Afghanistan, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat u coherent bent hierover én dat u deze*

functies toch meer kan toelichten." Door in het onderhavig verzoekschrift aan te voeren dat zijn broer werkte voor het Ministerie van Onderwijs, het "Swedisch Committee for Afghanistan" en voor "The Asia Foundation" beperkt hij zich tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. In zoverre verzoeker voorts stelt dat zijn problemen slechts begonnen zijn toen zijn broer bij het Ministerie van Onderwijs werkte en dat hij er alles aan deed om het werk van zijn broer ten aanzien van de buitenwereld verborgen te houden, merkt de Raad op dat het niet ernstig is om de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande cruciale aspecten in het asielaanvraag te minimaliseren door te wijzen op delen van verklaringen die in overeenstemming schijnen te zijn. Alwaar verzoeker nog beaamt dat zijn broer thuis nooit iets vertelde over zijn werk omdat er in hun dorp veel leden van de Taliban woonden en hij zijn familie niet in gevaar wilde brengen door details van zijn job te verduidelijken, maar dat verzoeker wel weet dat hij bij het Ministerie van Onderwijs werkte bij de afdeling boekhouding/financiën, komt hij opnieuw niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die dus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, waarmee hij er echter geenszins in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Met de voorgelegde foto's van zijn broer (rechtsplegingsdossier, stuk 9, stukken 21-23), slaagt verzoeker er evenmin in de werkzaamheden van zijn broer alsnog aannemelijk te maken. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat foto's eenvoudig manipuleerbaar zijn, hetgeen alvast het geval is voor wat betreft de foto van met de president waarbij kan worden vastgesteld dat alleen al de handdruk van beide personen duidelijk werd gefotoshopt en geenszins reëel is. Daarnaast tonen de foto's allerm minst de tewerkstelling van verzoekers broer voor het Ministerie van Onderwijs (of voor een andere organisatie) aan. De aanwezigheid van deze persoon - van wie verzoeker beweert dat het zijn broer is - op de luchthaven samen met de overige personen kan immers op louter toevallige omstandigheden berusten. De overige foto's tonen verzoekers broer in een familiale context, doch bewijzen allerm minst zijn tewerkstelling bij het Ministerie van Onderwijs. De Raad merkt nog op dat, zelfs indien verzoeker de tewerkstelling van zijn broer zou kunnen aantonen – *quod non* –, de vervolgingsgronden van zijn broer evenals zijn eigen vrees voor vervolging geenszins zijn aangetoond, gelet op de vele tegenstrijdigheden en hiaten in verzoekers verklaringen dienaangaande.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat er tegenstrijdigheden opvallen in verzoekers verklaringen aangaande de omstandigheden van de dood van zijn vader: "(...) Zo beweerde u bij uw intake gesprek dat uw vader thuis door de Taliban gedood werd. U en uw broer Z. R. konden ontkomen naar jullie oom. Deze zou jullie vlucht naar het buitenland geregeld hebben, waarna uw broer verdwenen zou zijn (fiche minderjarigen). Voor de D VZ liet u eerst optekenen dat zowel uw vader als uw broer vermoord werden. Even later veranderde u deze verklaring: uw vader en broer zouden samen boodschappen zijn gaan doen en onderweg werd uw vader vermoord en uw broer zou verdwenen zijn (DVZ vragenlijst punt 3.5). Deze laatste versie van uw verklaringen legde u ook af voor het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 12). U geconfronteerd met de eerste versie van uw relaas die volledig tegenstrijdig was aan uw laatste versie, ontkende simpelweg dit ooit gezegd te hebben. Dit is gezien de ernst van de tegenstrijdigheid onvoldoende als verklaring. U beweerde dat de autoriteiten op de hoogte waren van de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer, maar u kon geen enkele attest neerleggen dat uw verklaringen zou ondersteunen. De kern van uw relaas, zijnde de dood van uw vader en de verdwijning van uw broer is dan ook volstrekt ongeloofwaardig." Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tracht te vergoelijken, stellende dat er een fout in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling moet zijn geslopen en dat er een foutief antwoord werd genoteerd op de vraag hoe zijn vader is omgekomen, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De Raad stelt vast dat de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het interview misverstanden zouden hebben voorgedaan, dat integendeel verzoeker op omstandige wijze zijn relaas heeft uiteengezet, evenals een gedetailleerde omschrijvingen gaf met betrekking tot zijn familieleden en reisweg (administratief dossier,

stuk 13). Overigens werd hem de mogelijkheid geboden om de niet-vermelde elementen tijdens het interview in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling weer te geven tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is echter slechts nadat verzoeker tijdens dit laatste gehoor geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden aangaande de dood van zijn vader dat hij zijn verklaringen in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling ontkent. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de vragenlijst geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden. De tolk, noch de dossierbehandelaar heeft er overigens geen persoonlijk belang bij om verklaringen van verzoeker niet of niet correct weer te geven. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden aan te voeren. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift overigens generlei concreet verweer bij om de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren of te weerleggen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende problemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Ook door louter vast te houden aan zijn verklaringen, zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt verzoeker geen valabel argument bij om de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. De Raad herhaalt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden op te helderen.

Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds aanhaalt dat hij niet in staat is om documenten over te leggen met betrekking tot de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer, doch anderzijds alle documenten die verzoeker voorlegt als *“hoogst waarschijnlijk vals”* beschouwd omdat ze afkomstig zijn uit Afghanistan en dat de motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve intern tegenstrijdig is. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker wel degelijk een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad benadrukt in dit verband tevens dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is met betrekking tot de door verzoeker neergelegde taskara, de dreigbrief en de werkdocumenten van zijn broer en vader (*infra*).

Met de stelling dat hij tijdens de begrafenis van zijn vader wel degelijk heeft gezworen wraak te zullen nemen op diegenen die zijn vader hebben vermoord, waardoor zijn leven in gevaar was aangezien de taliban het hier zeker niet zomaar bij zouden laten en in zoverre hij betoogt dat hij ervan overtuigd is dat ze hem *“door zijn daden, eerst zal rekruteren, waarna ze hem zullen vermoorden.”*, beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van één versie van de eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het volharden in zijn asielrelaas, waarmee hij er evenwel geenszins in slaagt de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan derhalve worden gevolgd waar deze vaststelt dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat de taliban hem zochten daar ze hem wilden rekruteren: *“De Taliban heeft ook aan mij gevraagd om samen met hun op Jihad te gaan. Als ik niet zou gaan, zouden ze me vermoorden. Dit gebeurde 8 dagen voor we het land verlieten. Wegens angst dat ze me zullen vermoorden, heb ik het land verlaten.”* (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.), daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat de taliban hem willen vermoorden omdat hij hen beledigd heeft doordat hij gezworen heeft wraak te nemen voor de dood van zijn vader (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent dergelijk essentieel element van zijn asielrelaas ondermijnt dan ook onmiskenbaar de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens bij waar deze considereert dat verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de

dreigbrief/dreigbrieven die de taliban zou hebben gestuurd, de datum van vertrek uit zijn dorp en zijn reisroute, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“Daarnaast legde u ook over andere elementen van uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u bij uw intakegesprek dat uw familie twee dreigbrieven ontvangen zou hebben; voor het CGVS beweerde u dan weer dat het maar één brief was (gehoorverslag CGVS p. 9, fiche minderjarigen). U gevraagd welke datum op deze neergelegde dreigbrief voorkomt, beweerde dat er 01/03/1394 op zou staan, zijnde een datum in de Perzische kalender. Volgens de tolk zou de genoteerde datum echter 02/08/1436 zijn, een datum in de Arabische kalender. Dat u dit niet zou hebben gemerkt komt bevreemdend over en wijst op een verregaande disinteresse die het geloof in uw ingeroepen vrees ondermijnt. Ook dient er op te worden gewezen dat het geloof in de authenticiteit van deze brief wordt ondermijnd door de toegevoegde informatie die verwijst naar vervalste documenten in Afghanistan. Voorts beweerde u uw dorp in de vierde maand van 1394 verlaten te hebben. Gevraagd naar de naam van deze maand volgens de Afghaanse kalender beweerde u eerst verkeerdelijk Assad, waarna u dit wijzigde naar Saratan. Echter blijkt later uit uw relaas dat u reeds enkele dagen na de dood van uw vader op 07/03/1394 naar het dorp van uw ging, waardoor u uw dorp al in de derde maand verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U zou nog anderhalve maand in het dorp van uw oom verbleven hebben. Echter voor de DVZ liet u noteren dat u 18 tot 20 dagen na de dood van uw vader en de gelijktijdige verdwijning van uw broer vertrokken bent (gehoorverslag CGVS p. 13-14, DVZ vragenlijst punt 3.5). Gezien de hoeveelheid van tegenstrijdigheden kon u na een tijdje enkel nog opmerken dat veel van uw verklaringen blijkbaar verkeerd genoteerd waren, zonder dat u hierbij verder een afdoende verklaring voor gaf. Wat betreft uw reisroute tenslotte verklaarde u voor het CGVS dat u van Afghanistan naar Iran reisde. Tijdens uw intakegesprek verklaarde u echter dat u van Afghanistan over Pakistan, naar Iran reisde; u haalde zelfs specifiek aan dat u twee dagen in de Pakistaanse stad Quetta verbleef (gehoorverslag CGVS p. 7, fiche minderjarigen). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen het geheel van uw verklaringen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.”*

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk aangeeft dat hij gezegd heeft twee dreigbrieven te hebben ontvangen, dat hij daarentegen verklaard heeft dat zijn familie tweemaal bedreigd werd door de taliban, één keer mondeling en de andere keer door middel van een dreigbrief, staat dit haaks op zijn verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker gedurende het gesprek in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling wel degelijk aangaf dat er twee dreigbrieven aan zijn familie werden gericht waarin zijn broer aangemaand werd om zijn werkzaamheden bij het Ministerie van Onderwijs stop te zetten (administratief dossier, stuk 13), daar waar hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts melding maakt van één brief (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Bovendien verklaart verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn huis, na zijn voorgehouden vlucht naar zijn oom, nogmaals driemaal werd aangevallen door de taliban (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6), wat klemmt met de bewering in het verzoekschrift dat zijn familie slechts tweemaal bedreigd werd door de taliban. Door in het onderhavig verzoekschrift nogmaals een andere versie van de feiten naar voor te schuiven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondergraven.

Met het verweer dat hij de vraag naar de datum van de dreigbrief verkeerd geïnterpreteerd heeft en dat hij ervan uitging dat er gevraagd werd naar de datum dat hij de brief ontvangen heeft en niet de dag waarop hij werd geschreven, slaagt verzoeker er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat duidelijk gepeild werd naar de datum waarop de brief geschreven werd: *“Op welke datum werd die geschreven? 1394, eerste maand, 01/03/1394 <02/08/1436 volgens tolk>”* (administratief dossier, stuk 5, p. 9, eigen benadrukking). Bovendien ziet de Raad niet in, zelfs zo al enig geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat hij de vraag verkeerd geïnterpreteerd heeft *quod non*, hoe dit zou verklaren dat verzoeker geen notie had van het feit dat de dreigbrief een geheel andere tijdstelling hanteerde. In zoverre verzoeker verder nog betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort door de bocht gaat waar hij overweegt dat verzoeker niet op de hoogte is van wat in de dreigbrief staat, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing ontegensprekelijk gesteld wordt dat verzoeker geen kennis heeft van de inhoud van de brief. Hoe dan ook oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het feit dat verzoeker niet de correcte datum van de dreigbrief kan aangeven een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit gezegd heeft reeds vijftien of twintig dagen na de moord op zijn vader Afghanistan te hebben verlaten en meent dat dit foutief genoteerd werd tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de Raad wederom slechts vaststellen dat deze beschuldiging geen steun vindt in het administratief en door verzoeker niet met concrete elementen wordt aangetoond. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het hernemen van zijn verklaring dat hij eerst anderhalve maand bij

zijn oom in Amir Khel verbleef en daarna verder naar Europa is gevlucht en citeert uit het gehoorverslag, waarmee hij evenwel niet vermag voormelde pertinente motivering te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in het kader van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op de zetel van het Commissariaat-generaal kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.2.3. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij een risicoprofiel bezit als jongeman "*of fighting age*" en hij, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban én tevens door de pro-regeringstroepen, en citeert uit "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, dient erop gewezen dat in de door verzoeker geciteerde richtlijnen van UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en een verwijzing naar louter algemene informatie (verzoekschrift, stukken 3 en 10) die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe geenszins. Bovendien maakte verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om gedwongen te worden gerekruteerd door pro-regeringstroepen. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig.

2.3.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De door verzoeker neergelegde werkdocumenten van zijn vader, met name diens werkschema's, betreffen allen kopieën waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Overigens kan, aan documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze voorgelegd worden ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Ook wat betreft de werkattesten, contracten en badges van verzoekers broer dient te worden opgemerkt dat zij niet vermogen zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Wat betreft de taskara wijst de Raad op hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.2.1..

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-19) vermag evenmin aan de voormelde vaststellingen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft dienaangaande, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voor wat betreft de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 20 oktober 2017 kan nog het volgende worden vastgesteld. De oude taskara van verzoekers vader en de taskara van verzoekers broer tonen louter de identiteit van verzoekers vader en verzoekers broer aan. Dezelfde beperking dringt zich op met betrekking tot de beelden op de voorgelegde CD-rom, waarin verzoekers vader en broer, samen met

hem te zien zijn op het verloofsfeest van zijn broer. Daarenboven dient opnieuw te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn.

Wat betreft de foto's van verzoekers broer kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.2.2..

De verklaring van de dorpsoudsten werd ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De verklaring kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (rechtspiegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (rechtspiegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan

Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (rechtsplegingsdossier, stuk 7) niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 3-18 en aanvullende nota, stukken 28-32) ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat het steeds moeilijker is om Jalalabad op een veilige manier te bereiken, dient te worden opgemerkt dat hij zich veeleer baseert op bronnen uit 2015 en 2016, wat bezwaarlijk als actuele informatie bestempeld kan worden en waarmee derhalve niet kan worden aangetoond dat men heden niet langer op relatief veilige wijze Jalalabad kan bereiken vanuit Kabul. Dat de weg tussen Kabul en Jalalabad een doelwit vormt voor de opstandelingen en het aantal incidenten is toegenomen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht, doch wordt vastgesteld dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is en bovendien seizoensgebonden migratie tussen de twee steden niet belet. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel u probeert te verbergen dat u directe banden heeft met de stad Jalalabad, blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u deze stad veel beter kende dan u wil toegeven. Zo beweerde u bij aanvang van uw gehoor dat hoewel u op een boogscheut van de stad Jalalabad gewoond zou hebben (de korte afstand wordt bevestigd door kaarten) u in uw hele leven slechts 2 tot 3 maal in de stad was en dit enkel om boodschappen te doen (gehoorverslag CGVS p. 3). Later tijdens uw gehoor gaf u dan weer aan dat u minstens ook eens in de stad Jalalabad was voor een operatie in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS p. 14). Ook werd vastgesteld dat iedere maal u tijdens het gehoor spontaan sprak over “de stad” u verwees naar Jalalabad en niet naar de hoofdstad van uw district Surkhrod. U gevraagd om de route van uw huis naar Jalalabad te beschrijven, beweerde u er twee te kennen. U gevraagd om de gemakkelijkste route te beschrijven, gaf u hierop een uiterst gedetailleerde route die niet enkel uit meerdere plaatsnamen bestond, maar ook uit opvallende landmarks zoals het politiebureau, de lerarenopleiding, het ziekenhuis, het universitair ziekenhuis, de universiteit en een hotel (gehoorverslag CGVS p. 8). Voor iemand die deze route misschien maar twee maal in zijn leven aflegde verschaftte u dusdanig veel exacte details dat niet anders dan geconcludeerd kan worden dat u veel bekender bent met deze route dan u wil laten doorschijnen.

Voorts beweerde u dat uw oom en ook uw zus in het dorp Amir Khel zouden wonen. Dit dorp zou aan de overzijde van het kanaal op korte afstand van uw dorp liggen (gehoorverslag CGVS p. 8). U zou zelf gedurende verschillende jaren in dit dorp naar school gegaan zijn. Uw oom zou chauffeur zijn van het openbaar vervoer tussen Jalalabad en dit dorp. Tevens beweerde u dat uw vader gewerkt zou hebben op een school in Amir Khel. Dat hij wegens dit werk gedood werd, werd reeds ongeloofwaardig bevonden. Uit toegevoegde kaarten blijkt dat het dorp Amir Khel in de regio van het grootstedelijk gebied Jalalabad ligt en dus deel uitmaakt van de stad Jalalabad. U verklaarde dat u in het verleden reeds anderhalve maand bij uw oom in dit dorp verbleef. Niets staat u dan ook in de weg om bij uw terugkeer naar Afghanistan uw leven terug op te bouwen in Amir Khel, een dorp dat bij Jalalabad ligt en waar u verschillende familieleden heeft wonen en/of werken.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Het is overigens opmerkelijk dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat zijn moeder in Jalalabad woont, wat verder bevestigt dat hij over de nodige contacten in de stad Jalalabad beschikt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER